

ARTS EN SAMENLEVING.

BERICHTEN.

ALASTRIM. — In Engeland, evenals in Canada en op de eilanden in de Caraïbische zee, is een ziekte uitgebroken, die een buitengewoon groote overeenkomst heeft met pokken¹⁾. De M.O.H. in Saddleworth, waar deze ziekte velen aantast, heeft de menschen gewaarschuwd en verklaard, dat men te doen heeft, niet met waterpokken, maar met echte pokken hoewel dan van een minder ernstigen aard. Door den chef-quarantaine-arts van het Panama-kanaal, dr. W. C. RUCKER, wordt het een en ander over deze pokkensoort in *The Med. Off.* van 28 Januari j.l. verteld. De ziekte wordt alastrim genoemd, ook wel West-Indische pokken of witte pokken, en het schijnt niet vast te staan, dat hier een specifieke besmetting in het spel is, maar van het standpunt der openbare hygiëne moet in ieder geval de ziekte als pokken beschouwd worden, omdat vaccinatie tegen alastrim beschermt. De sterfte is gering, slechts 0.5 tot 1 pCt.; het verloop is veel lichter dan dat van pokken, maar toch is de ziekte niet geheel onschadelijk en wie kan er voor instaan, dat de sterfte zoo gering zal blijven? Daarenboven vallen kleine kinderen het meest als slachtoffers van deze ziekte. Als men dan weet, dat gewone vaccinatie een volkomen bescherming tegen alastrim verleent, dan is het hier en daar epidemisch voorkomen dezer ziekte een nieuw argument om *alle kinderen, liefst zéér jong, in te enten*.

Over de verschijnselen, diagnose, prognose en behandeling vindt men in het genoemde weekblad uitvoerige bijzonderheden.

DE SCHOOLARTSENDIENST IN NIEUW ZEELAND is geheel gebracht onder den directeur-generaal der volksgezondheid, evenals dit het geval is met zuigelingenzorg, tandheelkundige verzorging en andere takken van dienst. Dit nu is nieuw, omdat vroeger de schoolartsdienst onder onderwijs ressorteerde. De verandering wordt zeer toegejuicht, omdat nu een regelmatige samenwerking met de andere sociaal-geneeskundige afdelingen kan worden onderhouden. Het jaarverslag van den directeur-generaal wijst er nog op, dat de schoolartsen *geen kinderen behandelen*, dit behoort tot de taak van den huisarts; wel zoeken de schoolverpleegsters de ouders zoo noodig op om hen op de noodzakelijkheid van behandeling te wijzen. Als bijzonderheid worde uit dit verslag naar voren gebracht, dat in de provincie bijeenkomsten worden belegd voor ouders van schoolkinderen, waarbij de schoolartsen dan les geven in eenvoudige hygiëne. Deze *ouderscursussen door den schoolarts te geven* worden zeer druk bezocht en verheugen zich, ook van de zijde van het schooltoezicht, in een groeiende belangstelling (*Med. Off.* 28 Januari 1922).

DE INFLUENZA-EPIDEMIE. — Het ministry of Health heeft op 20 Januari j.l. een bericht openbaar gemaakt betreffende deze epidemie. In Engeland begon deze in November (een maand later pas in Londen) en in de meeste steden bleek de duur der epidemie 6 tot 7 weken te bedragen; zij draagt het karakter van die epidemieën, die min of meer regelmatig voorkomen in jaren volgende op een groote pandemie. Een epidemie als deze deed zich voor in 1895, drie jaar na de pandemie van 1892, welk laatste de ernstigste was van de drie golven van het pandemische influenza-tijdperk 1889—1892. In 1918—1919 was de epidemie veel ernstiger, toen was de hoogste sterfte in één week in de 96 groote steden van Engeland 7557, waarvan in Londen 2458; dit jaar was tot 14 Januari het hoogste cijfer 1240 (Londen 551). In de meeste gevallen duurt de koorts 2 tot 3 dagen, het lastigste verschijnsel is wel een hinderlijke en zeer hardnekkige hoest. Naast de gevallen met rugpijn, pijn in de ledematen en het hoofd, rauwe keel en bronchitis, treden ge-

¹⁾ Over deze ziekte schreef ook WOLFF uit West Indië in dit *Tijdschrift*, 1921, II, bldz. 2932.